

## CÓ NGHE NHƯNG CHẲNG HIỂU ! Ê-sai 6:1-13

“1 Về năm vua Ô-xia băng, tôi thấy Chúa ngồi trên ngôi cao sang, vạt áo của Ngài đầy đầy đèn thờ. 2 Những sê-ra-phin đứng bên trên Ngài; mỗi sê-ra-phin có sáu cánh, hai cái che mặt, hai cái che chân và hai cái dùng để bay. 3 Các sê-ra-phin cùng nhau kêu lên rằng: Thánh thay, thánh thay, thánh thay là Đức Giê-hô-va vạn quân! Khắp đất đầy đầy sự vinh hiển Ngài! 4 Nhân tiếng kêu đó, các nền ngạch cửa rung động, và đèn đầy những khói. 5 Bấy giờ tôi nói: Khốn nạn cho tôi! Xong đời tôi rồi! Vì tôi là người có môi dơ dáy, ở giữa một dân có môi dơ dáy, bởi mắt tôi đã thấy Vua, tức là Đức Giê-hô-va vạn quân! 6 Bấy giờ một sê-ra-phin bay đến tôi, tay cầm than lửa đỏ mà đã dùng kiềm gấp nơi bàn thờ, 7 để trên miệng ta, mà nói rằng: Này, cái này đã chạm đến môi ngươi; lỗi ngươi được bỏ rồi, tội ngươi được tha rồi. 8 Đoạn, tôi nghe tiếng Chúa phán rằng: Ta sẽ sai ai đi? Ai sẽ đi cho chúng ta? Tôi thưa rằng: Có tôi đây; xin hãy sai tôi. 9 Ngài phán: Đi đi! nói với dân này rằng: Các ngươi hãy nghe, nhưng chẳng hiểu chi; hãy xem, nhưng chẳng thấy chi. 10 Hãy làm cho dân ấy béo lòng, nặng tai, nhắm mắt, e rằng mắt nó thấy được, tai nó nghe được, lòng nó hiểu được, nó trở lại và được chữa lành chẳng! 11 Tôi lại nói: Lạy Chúa, cho đến chừng nào? Ngài đáp rằng: Cho đến chừng các thành bị hoang vu, không có dân ở, nhà không có người, và đất đã nên hoang vu cả; 12 cho đến chừng Đức Giê-hô-va dời dân đi xa, và trong xứ rất là tiêu điều. 13 Giả sử còn lại một phần mười dân cư tại đó, họ sẽ lại bị thiêu đốt. Nhưng, như khi người ta hạ cây thông cây dẻ, chừa gốc nó lại, thì cũng vậy, giống thánh là gốc của nó.”

**Gợi ý bài học:** Đây là một trong những phân đoạn nổi tiếng nhất của sách Ê-sai, thường được gọi là **"Sự kêu gọi của tiên tri Ê-sai."** Nếu chương 5 tập trung vào sự băng hoại của dân Giu-đa và sự phán xét của Đức Chúa Trời, thì chương 6 mở ra một khung cảnh hoàn toàn khác. Đây là bước ngoặt trong sách Ê-sai. Trước khi Đức Chúa Trời sai Ê-sai đi công bố sứ điệp cho dân sự, Ngài không giao cho ông một nhiệm vụ trước, nhưng **cho ông được nhìn thấy chính Đức Chúa Trời.** Bởi vì, trước khi trở thành người truyền đạt Lời Chúa, Ê-sai phải trở thành người được thay đổi bởi sự hiện diện của Ngài.

Phân đoạn mở đầu bằng một mốc lịch sử: "Về năm vua Ô-xia băng..." Vua Ô-xia đã cai trị Giu-đa trong nhiều thập kỷ. Dưới triều đại của ông, đất nước từng trải qua thời kỳ thịnh vượng và ổn định. Dù cuối đời ông thất bại vì sự kiêu ngạo và phải chịu sự sửa phạt của Đức Chúa Trời, nhưng cái chết của ông vẫn đánh dấu sự kết thúc của cả một thời đại. Chắc hẳn dân chúng lúc ấy đầy lo lắng. Họ không biết tương lai đất nước sẽ đi về đâu. Họ không biết ai sẽ thay thế vị vua đã từng dẫn dắt họ suốt nhiều năm. Nhưng chính vào thời điểm đầy bất an ấy, Đức Chúa Trời mở mắt Ê-sai để ông nhìn thấy một điều quan trọng hơn mọi biến động của thế gian. Ông thấy: "Chúa ngồi trên ngôi cao sang" Vị vua dưới đất đã qua đời. Nhưng **Vua trên trời vẫn đang trị vì.** Thế giới có thể thay đổi. Con người có thể thất bại. Những điều chúng ta từng

nuơng cậ có thể biến mất. Nhưng sự cai trị của Đức Chúa Trời không bao giờ bị lung lay. Điều đầu tiên Đức Chúa Trời muốn Ê-sai nhìn thấy không phải là sự hỗn loạn của thời đại, mà là **Đấng đang tể trị thời đại ấy**. Đó cũng là điều chúng ta cần học hôm nay. Mỗi khi hoàn cảnh khiến lòng mình bất an, hãy nhớ rằng Đức Chúa Trời vẫn đang ngồi trên ngai. Không có biến cố nào vượt khỏi quyền tể trị của Ngài. Ê-sai tiếp tục mô tả khung cảnh thiên thượng. “vạt áo của Ngài đầy đầy đèn thờ. Những sê-ra-phim đứng bên trên Ngài; mỗi sê-ra-phim có sáu cánh, hai cái che mặt, hai cái che chân và hai cái dùng để bay. Các sê-ra-phim cùng nhau kêu lên rằng: **“Thánh thay, thánh thay, thánh thay là Đức Giê-hô-va vạn quân!”** Ba lần lặp lại từ "Thánh" không phải là sự ngẫu nhiên. Trong Kinh Thánh, đó là cách nhấn mạnh cao nhất. Đức Chúa Trời hoàn toàn thánh khiết. Không có điều gì ô uế có thể đứng trước sự hiện diện của Ngài. Tiếng tung hô khiến nền ngạch cửa rung động. Khói đầy đầy trong đền. Toàn bộ khung cảnh ấy khiến Ê-sai nhận ra sự nhỏ bé của con người trước sự vinh hiển vô hạn của Đức Chúa Trời. " Khắp đất đầy đầy sự vinh hiển Ngài!" Dù Giu-đa đang chìm trong tội lỗi. Dù đất nước sắp bước vào những ngày đen tối. Sự vinh hiển của Đức Chúa Trời vẫn bao phủ khắp đất. Sự cai trị của Ngài không bị giới hạn bởi hoàn cảnh của con người.

Điều đầu tiên Ê-sai nói sau khi nhìn thấy Đức Chúa Trời không phải là lời ngợi khen. Ông kêu lên: **"Khốn nạn cho tôi! Xong đời tôi rồi! "** Ông không nhìn thấy tội lỗi của người khác trước. Ông nhìn thấy tội lỗi của chính mình. Ông xưng nhận: **"tôi là người có môi dơ dáy"** Đây không chỉ là lời thú nhận về những lời nói sai trái. "Môi dơ dáy" tượng trưng cho cả bản chất tội lỗi của con người. Đặc biệt đối với Ê-sai, điều này càng có ý nghĩa hơn. Ông là người sẽ dùng chính đôi môi ấy để rao truyền Lời Đức Chúa Trời. Trước khi được Chúa sử dụng, ông phải nhận ra mình hoàn toàn không xứng đáng. Thật vậy, càng đến gần Đức Chúa Trời, chúng ta càng không còn thời gian để phán xét người khác. Ánh sáng của sự thánh khiết khiến chúng ta nhìn thấy sự yếu đuối, kiêu ngạo, ích kỷ và tội lỗi vẫn còn trong chính mình.

Một trong các Sê-ra-phim lấy than hồng từ bàn thờ, chạm vào môi Ê-sai và nói: **"Này, cái này đã chạm đến môi ngươi; lỗi ngươi được bỏ rồi, tội ngươi được tha rồi "** Ê-sai không thể tự làm sạch mình. Ông chỉ có thể nhận biết tội lỗi. Nhưng **Đức Chúa Trời là Đấng cất bỏ tội lỗi**. Điều này không nhằm mô tả nghi thức tha tội. Đó là hình ảnh về ân điển của Đức Chúa Trời. Ngài không gọi những người vốn đã hoàn hảo. Ngài thanh tẩy những người biết ăn năn, rồi sử dụng họ cho công việc của Ngài. Ngày nay cũng vậy. Không ai trong chúng ta xứng đáng để phục vụ Chúa. Nếu Đức Chúa Trời dùng chúng ta, đó không phải vì chúng ta hoàn hảo, mà vì Ngài đã tha thứ và biến đổi chúng ta.

Chỉ sau khi được thanh tẩy, Ê-sai mới nghe tiếng Đức Chúa Trời: **"Ta sẽ sai ai đi? Ai sẽ đi cho chúng ta? "** Lần này, Ê-sai lập tức đáp: **"Có tôi đây; xin hãy sai tôi."** Đây không phải là lời đáp của một người đầy tự tin. Cũng không phải là sự bốc đồng của tuổi trẻ. Đó là phản ứng tự nhiên của một người vừa kinh nghiệm ân điển. Người đã được tha thứ sẽ muốn sống cho Đấng đã tha thứ mình. Người đã được yêu thương

sẽ muốn đáp lại tình yêu ấy bằng sự vâng phục. Ân điển không khiến con người thụ động. Ân điển thúc đẩy con người đứng lên bước theo tiếng gọi của Đức Chúa Trời. Ngay sau lời đáp của Ê-sai, Đức Chúa Trời giao cho ông một sứ mạng rất khó khăn. Dân sự sẽ: Nghe mà không hiểu. Nhìn mà không nhận biết. Điều này không có nghĩa Đức Chúa Trời cố ý khiến họ cứng lòng. Đúng hơn, họ đã nhiều lần từ chối Lời Chúa. Và nếu tiếp tục khước từ, sự cứng lòng ấy sẽ ngày càng sâu hơn. Cùng một Lời Đức Chúa Trời, người khiêm nhường sẽ được cứu. Người ngoan cố sẽ càng bày tỏ sự cứng lòng của mình. Chúa Giê-xu sau này cũng trích dẫn chính phân đoạn này để nói về những người liên tục khước từ Tin Lành. Điều đó nhắc chúng ta rằng: Lời Chúa luôn có quyền năng. Vấn đề không nằm ở Lời Chúa. Vấn đề nằm ở thái độ của lòng người.

Khi Ê-sai hỏi: "**Lạy Chúa, cho đến chừng nào?"**

Đức Chúa Trời trả lời rằng: Các thành bị hoang vu. Dân sẽ bị lưu đày. Đất nước sẽ trở nên hoang vu không còn dân ở. Dường như mọi hy vọng đều chấm dứt. Nhưng câu cuối cùng lại mở ra một tia sáng. Đức Chúa Trời phán: "**Như khi người ta hạ cây thông cây dẻ, chừa gốc nó lại, thì cũng vậy, giống thánh là gốc của nó.**"

Dù cây bị chặt thì Gốc vẫn còn. Sự sống chưa kết thúc. Đức Chúa Trời luôn giữ lại một "gốc thánh" để bắt đầu công việc mới của Ngài. Đó là bản chất của ân điển. Sự phán xét không phải là kết thúc. Đó là con đường Đức Chúa Trời chuẩn bị cho một sự phục hồi lớn hơn. Ngay giữa đồng tro tàn, Ngài vẫn giữ lại hạt giống của hy vọng.

**Bài học cho đời sống hôm nay:** Nhiều khi chúng ta cầu nguyện: "Lạy Chúa, xin cho con biết ý muốn của Ngài." Nhưng trước khi Chúa bày tỏ công việc cần làm, Đức Chúa Trời thường muốn chúng ta **biết chính Ngài**. Khi thật sự gặp Chúa, cách chúng ta nhìn thế giới sẽ thay đổi. Và cách chúng ta nhìn chính mình cũng thay đổi. Chúng ta không còn sống bằng nỗi sợ trước những biến động của cuộc đời, nhưng bằng niềm tin rằng Đức Chúa Trời vẫn đang ngự trên ngai. Chúng ta không còn cố chứng minh mình xứng đáng, nhưng khiêm nhường tiếp nhận ân điển của Ngài. Và khi đã kinh nghiệm sự tha thứ ấy, sự vâng phục không còn là gánh nặng, mà trở thành niềm vui. Mỗi ngày, Đức Chúa Trời vẫn đang hỏi: "**Ta sẽ sai ai?"** Ước ao rằng mỗi chúng ta cũng có thể đáp lại như Ê-sai: "**Lạy Chúa, có con đây. Xin hãy sai con.**"

**Câu hỏi suy ngẫm:**

1. Lần gần đây nhất tôi thật sự nhận ra tội lỗi của chính mình trước mặt Chúa là khi nào?
2. Khi đối diện với những biến động của cuộc sống, điều đầu tiên tôi nhìn thấy là hoàn cảnh hay là Đức Chúa Trời đang ngự trên ngai? Tôi có dành thời gian để chiêm ngắm sự thánh khiết của Chúa, hay chỉ quan tâm đến những nhu cầu của mình?
3. Có lĩnh vực nào trong đời sống mà Chúa đang hỏi tôi: "Ta sẽ sai ai?" nhưng tôi vẫn còn do dự? Hôm nay tôi sẽ đáp lại tiếng gọi của Đức Chúa Trời như thế nào?